

Nucleair onderzoek - Deel 1

Verhaal geschreven op: 16-01-2015

Vanmorgen om 9:40 was ik in het ziekenhuis in Nijmegen voor de MAG3-renografie. Vrij snel na het melden bij de receptioniste, krijg ik een halve liter water te drinken. Geen probleem; dat tik ik zo weg.

Even later werd ik opgehaald door iemand (arts??) die wat vragen ging stellen over mijn nier, mijn klachten etc. Daarna mocht ik nog even plaatsnemen in een kleine wachtruimte; ik zou zo aan de beurt zijn. Niet veel later werd ik inderdaad door de radioloog(?) opgehaald.

Ik mocht gaan liggen op mijn rug om een groot bed met twee grote "camera's" erboven.

Er werd een infuus ingebracht in mijn arm en ondertussen moest mijn riem toch af, de knoop van mijn broek open en de radioloog vroeg mij waar mijn nier precies zat, om de camera goed uit te lijnen. Doordat mijn boek iets open stond, vroeg hij of hij mijn nier kon zien, om nog beter te kunnen bepalen hoe de camera moest hangen. Daarna drukt die piemel hard in mijn nier. Ik stond op 't punt om van die tafel af te springen en 'm een schop te geven. Wat deed dat zeer! IK gaf nog aan dat ik juist vanwege die pijn dit onderzoek nodig heb...

Daarna spoten ze Technetium-99, een radioactieve stof met een halfwaardetijd van 6 uur in het infuus en ik mocht een half uur stil liggen.

De laborant gaf aan dat mijn 'oude' nieren nog wel doorbloed zijn. Ze functioneren dus nog wel, al waren ze beduidend kleiner dan de transplantatienier. Dus voor hoeveel procent ze nog werken; gÃ©n idee.

Ik gaf nog aan dat ik ook juist met zitten erg veel last van mijn nier heb. Liggend, of juist 's ochtends als ik wakker word, heb ik er ook last van, maar wel minder dan gedurende de dag, waarbij ik meer zit.

De radioloog ging nog even met de arts overleggen; mijn arts had, naar ik mij herinner, toch echt dit onderzoek 'zittend en liggend' aangevraagd.

De radioloog kwam terug en gaf aan dat ze inderdaad nog een onderzoek willen. Ik vroeg dus 'zittend'? De radioloog gaf aan dat dit nog wel eens lastig zou kunnen zijn i.v.m. de grootte van de camera. We hebben het dus geprobeerd; ik had nog voldoende radioactief materiaal in mijn lichaam wat opgepikt kon worden door de camera; de radioloog draaide de camera, pakte een kruk en ik ging er op zitten. Er was veel te zien, maar mijn nier (en blaas) nÃ©t niet. GRMBL.... Daar baal ik goed van.

In ieder geval; zoals de titel al zegt: dit is "Deel 1"; ik mag vanmiddag dus terug voor "Deel 2", kans is zÃ©r aannemelijk dat dit een half uur staand wordt.

Ik ben erg benieuwd of ze daarmee dan de oorzaak van mijn klachten kunnen achterhalen. Als ik zit en er vindt obstructie plaats, heeft het mijns inziens niet gek veel toegevoegde waarde om Ã©n liggend Ã©n staand een half uur lang foto's te maken. Maar wie ben ik. Ik ben slechts IT'er, gÃ©n arts, radioloog of laborant...

Vanmiddag vermoedelijk nog een blog met wat meer duidelijkheid over het tweede onderzoek. Als ik twee keer radioactief ben op 1 dag en ik geef daarna nog gÃ©n licht, dan weet ik 't ook niet meer....